

TERTIA PARS

LIBRĪ TERTII: IN QVA

mixtæ phraseos, seu Ecclesiasticæ,
Epistolæ VII. continentur.

- I. Callisti.
- II. Logizi, Sacerdot. ex inf. Cō, ad Theodos. Zygomalam.
- III. Theonæ, è Paronaxia.
- IIII. Arsenij-Metropolitæ Tornobi, ad Principem Michaelē Cantacuzenum;
- V. Ioannis Bonapheisè Patr̄s Achaïæ, ad Theodos. Zygom.
- VI. Maximi Protosyngei, ex Ioanninis, ad eundem.
- VII. Ignatij Hieromonachi, è Chio, ad magnum Chartophylacem.

*Tempus harum Epistolarum, annis 1556. usq; ad 1575.
Loca, vnde scriptæ.*

Chius.
Cōs.
Ioannina, seu Cassiope, Ætoliā c.
Paronaxia.
Patræ Achaïæ.
Tornobus.

Z 3 HEΘΔΟ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
Ο ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ.

THEODOSIUS ZY
GOMALAS. MARTINO CRUSIO
interprete.

Δέχρα ἐπι, Φίλε Κρύσιε, πῦρ ἐμῶ, ἰδιωτικῶς καὶ
ἐκκλησιαστικῶς ἐχθρῶς φράσεως μεμιγμένῶς,
λέγομεν δ' ἐ ταύτῃ τῷ γλῶσσῳ,
ἐκκλησιαστικῶ.

ACCIPERE PRÆTEREA, CHARE CRV
SI, à me. Epistolas aliquot: quæ phrasin ha-
bēt & vulgaris, & veteris puræ, linguarum,
commixtam: quod genus. Ecclesiasti-
cam linguam appel-
lamus.

A.

εὖ πράττειν.

† ἰδ' ἐ καίτημαι, ἔ' ἐλπίσι θεῶν, ἀποδοῦναι
τῷ ὑποχρέσει καὶ πειρασμῷ ἡμῶν ἔργου, ἔ'
πῶς τὰς ὑποχρέσεις λόγου. εἰ δ' ἐ μοι τῷ αὐτῷ
εἰσι ποιοῖς: σημεροῦ ἀναβάλλεις: ὅπερ, ἀλ-
λότριον ἔ' σῆς καὶ σατυρῶς τυγχάνει. ἀλλ'
ἐγὼ γε λοιπὸν ἀφίεσθε, ὡς ὀφείλεται, δ' εἰδὼς
τοῖς κατὰ τ' ἀρετῶν χρησομαι νόμοις: ἀ-
πίστ' ἂν ἐπιγγελάμερον δ' ὄσειν, ἐν τοῖς ἀρε-
τέταις ἔχω. μὴ γὰρ ὑπ' ἐμῶ λυθήτω τῷ πῶ
πὸς ἀποχρέσει σ' ἐπιμότατον, Φίλω ἀρε-
σει: ἔρρωσθ.

Καλλις Θ, ἐλάχις Θ.

Β'. Τῷ ΑΤΙΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΣΟΦΩ-
ΤΑΤΩ, καὶ ῥήτορι, πρωτοπόρω, ἔ' ἀγίας τῆ
χρῆσις μεγάλης ἐκκλησίας, κυρίως θεοδωσίας,
ἐν τ' ἀγίαις αὐτῆς χερσὶν ἐγγχειρομένης,
ἐς κωνσταντινὴ πόλιν ἀποκρίσθαι.

SALVTEM.

I.

Fac promissa

Ecce sedeo, spe nitēs. Impone finē promissio-
ni: verba promissionis, re ipsa nobis represen-
ta. Sed si mihi de crastino dices: hodiernū diē
reycis, et differs: quod alienū à tuo vita gene-
re est. At ego deinceps te, ut debitorē, non am-
plius rogabo: legibus, qua aduersus benefa-
ctores sunt, utar. Cum enim semel promises
ris: te in benefactoribus habeo. Ne igitur irri-
tū in me illud fiat, amicorū charissime: quod
tu mihi promptissime promisisti; Vale.

Callistus, minimus. Libro 4. infra. Callistus
Rhodi Metropolitus invenitur.

SANCTO ET SAPIENTI RHETORI,
Protonotario S. Ecclesiæ Christi magnæ, D.
Theodosio, in sanctas suas manus, Con-
stantinopoli, ex inf. Cō.

II.

Ex inf. Cō.

Sancte & horande sancte Christi ma-
gna Ecclesia Protonotarie: debita reuerentiā
exhibeo, & in Christo salutem, S. tua: ac pre-
cor omnipotentē Deū, ut bene tibi sit, quan-
tum ad utrūq; hominē attinet: hoc est, ad ani-
mam et corpus. Notum tibi sit, me miserū ad-
huc infirma valetudine esse: nec potuisse tibi
facere, qua merito debuissē: quia nihil reci-
pere voluerūt Natura. Dominus mentē dedit
huic Anagnostæ, qui tibi Epistolam nostram
affert: ut reciperet, quos ei dedi, duos cophi-
nos: in quorum uno, collyria: in altero, lima-
nia, & pauca citria. Paruum tu munus boni
cōsule: ac Deus faxit, ut S. tua bene sit: qui et
mibi misero pristinam valetudinem reddat:
& ne unquā obliuiscar S. tuæ. Volebā et alia
quædam tibi scribere, nempe arcana. Sed id
aliās faciam, oblata rursus navigatione, Deo
dante. Quaeso, respōsum mittat S. tua: ut scia-
mus, quomodo valeat: ut gratulemur tibi, si-
cut amicos decet: et, num etiam hoc paruum,
quod misimus, tibi redditū sit. Adinua ipsum
etiam Anagnostam in eo, quod querit: & id
amicitiæ nostræ gratificare. Aliās, ubi Deus
facultatem dederit, faciemus, quod decet, er-
ga

Salutatio.

Excusatio p
morbū &
nautas, q
nōn mittat,
quæ debuit:
aliquid tamō
mittit.

Literarum
petitio.

Commenda-
tio Anagnc-
stæ

† ἀγνώπιτε καὶ ἐντιμώτατε πρωτοπόρω, ἔ'
ἀγίας τῆ χρῆσις μεγάλης ἐκκλησίας: τῷ
προσηκόντων μετὰ τὴν νέμω, καὶ τ' ἐν χρῆσι
ἀσπασμόν, τῆ σῆ ἀγιότητι: εὐχομαι τῷ παν-
τοδυνάμω θεῷ, ἵνα εὖ ἔχοις καὶ πρὸς τοῖς κατὰ
τ' ἀπὸ τῶ ἀνθρώπου. γνώσθαι ἔ' σοι, ὅτι ἐπὶ ὑ-
πάρχεις ὁ παλαιπώρ Θ ἐν ἀοθενεία: καὶ σὺ
εἶχον τὸ εὐκωλοῦ ἔ' ποιῆσαι σοι, ὡς ἐπὶ τῷ
ἐκμοι: ὅτι σὺ ἤθελον λαβεῖν ἡ σὶ αὐτῶν. κύ-
ριος ἐν δ' ὄσειν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆ ἀναγνώστῃ, ἔ'
καμίζονός σοι τῷ θεῷ: καὶ ἔδωκα αὐτῷ
δύο κῆφαις, ἡ μία, καλλύρια: καὶ ἡ ἕτέρα, λαι-
μόνια, καὶ ὀλίγα κητρία. καὶ τὸ ὀλοῖγον δ' ἔξ
τὸ εἰς πᾶσι: καὶ κύριος ὁ θεὸς ναδ' ὄσει, ναε-
ναι ἡ ἀγιοσωτῆ σὺ καλῶς: καὶ ναμ' ὄσει καὶ ἐ-
μὲν ἔ' πῶς τῷ ὑγείαν μα: καὶ ναμ' ἔξ ἔ'
σοι πῶς τῷ ἀγιοσωτῆ σὺ. ἔ' θελα σε χεράψαι
ἔ' ἀλλὰ ἵνα, μυσικὰ: καὶ με ἔπερον πλ' ὄσιμον,
ἀνδ' ὄσει ὁ θεὸς. ὡς ἔχωμεν χεῖρμα ἀπο τῷ
ἀγιοσωτῆ σὺ, πῶς ἔχεις: να χαίρωμεν σε, ὡς
φίλοι: καὶ πῶς ἦλθε καὶ τὸ ὀλοῖγον πρῶγμα
αὐτῶν, να καλέσωμεν. Σὺ δ' ἄρα με καὶ τ' ἀναγνώ-
στῆ αὐτῆ εἰς πρῶγμα, ὅπως ἦλθε, ἀπὸ τῶ ἡμε-
τέραν ἀγάπῃ. καὶ ἀλλ' ὄσει, ἀνδ' ὄσει ὁ θεὸς, ἔξ
λομεν κάμειν τὸ πρῶτον τῆ ἀγιοσωτῆ σου.

Τὸν

Vocabula
hæc Theod.
mihi sic ex-
posuic 1580.
δύο κῆφαις,
ἀγγεῖα,
καλλύρια,
λαιμόνια,
ὀλίγα κητρία.
καλλύριον,
dicebat An-
dreas Argy-
rus, esse ge-
nus panis:
als (in hoc
Ducatu) ein
Mutschel.

* ποιῶ μίαν τοῦ ἀγιώτατου διδάσκαλου, τὸν πατέρα σου,*
 νοίαν, προσ- ποιῶ μετένοιαμ. καὶ ἀ τὸ πάρον, ἄλλου ἔχι: εἰ
 κινῶ, μὴ κύριον ὁ θεὸς διὰ φυλάττει σε.
 Ἦ δὲ ἐν ἱερεῦσιν ἐξ ἀχίς, καὶ διδυυχίς, λο-
 γίζῃ ἱερέως, καὶ οἰκονόμῃ κῶ, καὶ δ' ἔλῃ
 τ' σῆς ἀγιότητι.

γ. ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Rom. 12.

ithaca κερ-
 κῶ.

Iliad. 3.

Heb. 13.

† σὺν ἐξελῶ με τοῖς φιλαμύνοις, τὴ δυδυυχί
 ἔφίλῃ λέγειν ὅλως παθήματ' αἰὶνα μὴ καὶ τῶ
 τοῖς ἀλγῶ καὶ ψυχλῶ δ' ἴπρησῶ. ἀλλ' ἐπεὶ
 συγχαίρειν δ' εἰ τοῖς φίλοις ὄπερ ἄτησι, καθὰ
 ἡ σιωπαλγῶν λυπημένοις: ἐκεῖνα, δ' ἴσχυον εἶ-
 ναι, καὶ ὑμῶν, τοῖς πολλὰ κίους φαινομένοις ἐν λό-
 γοῖς φιλίας, σιωπαλγῶν μὲν τῆ δυσασθία:
 ἐν ἡ καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς, τ' αὐτῶν φίλων οἱ ἔγκρη-
 τοι, προσεπινῶσαι μένειν, καὶ καλὰ εἰκελάται.
 τίς δ' ἔλῃ, ἔ ὁ πῶτα εἰ λέληθε τι ὑμῶν: ἐγὼ τῶ
 εἰς ἀνάμνησιν δ' ἴπρησῶμαι. τὸ ἐξ ὄρετον ἐν κρα-
 ναίῃ, καὶ ἀ τ' εἰπῶντα, νῆσῶ: τὸ κινδυνώειν κα-
 θ' ὄραν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς τῶ τ' ζου-
 λαοσίω λησῶν: δι' ὠνίλων φόβου, σὺν ἔχω
 ποτὲ δ' ὄπερ ναξίας ἐξελθεῖν, τὰς καλὰ θεῶν ἔσπε-
 ὄχεσιν πληρῶσαι: αἱ μοι τῶν ψυχλῶ καθῶ-
 ραν ἐκλήκασιν: δι' αἷς καὶ δ' ὁπολογίαν ἐφείλω
 δ' ἔναί θεῶν. αὐτῶν γὰρ ἀρεπνῶσιν ἔσπερ τ' ψυ-
 χῶν ὑμῶν, ὡς λόγον δ' ὄπερ ὄσαντες φη τὸ ἔχει
 τῶ τ' ὄμα, πᾶσιν ὁ θεῖος, ἐπὶ πρὸς τῶ τοῖς, καὶ
 τὸ μὴ τ' τῶν ἡμερῶσιον ἔχειν ἡμῶν ἐν ταῦθα τρε-
 φῶν: κατὰ κύριον ἰγνάτιον, ὁ σιωπάρχος
 μοι, ἔχει ἀπαγγεῖλαι ὑμῶν ἀκερβῶν: ὅσα καὶ
 οἷα ἐνετύχομεν ἐν ταῦθα τὰ μόνιμα τ' χρεῖω-
 δῆς τρεφῆς. δι' ὠν ἄχθουμαι καθῶραν, καὶ τῆ
 λύπη δ' ἀμάζομαι: ὅπως σὺν ἀνεχώρημ τῶν
 αὐτῶν, μεθ' ὠν ἐκράτῃ μερικῶς χρεμά-
 τω ἀλλ' ἀναλώσας τῶν κακῶς, ἐμείνον ἐν
 παντελεῖ δ' ὄπερ: τιμῶνται μοι ἀγιε μέ-
 γας σιωποφύλαξ, καὶ μέγας χαρτοφύλαξ
 οἱ καλοὶ φίλοι ποτὲ, ἔ συμπονητά. ἀφ' ἧς ῥύ-
 σιται με τὸ θεῖον ἐν τάχει, διὰ σύνδρομης ἔ
 ὄχῶν ὑμετέρων.

Κατὰ τὸ πάρον ἀπερχόμεθα δ' εἰς τῶν
 ῥόδου: πληρῶσαι καὶ ἐκείθεν τὸ ἡμέτερον, καὶ τ'
 ὀκκλησίας, ἀπερσωπολήπῳ ἐν φόβῳ καὶ
 ἀληθείᾳ θεῶν, πρὸς αἶμα. ἐκείθεν τ', εἰ μαθῶν,
 ὅπερ ἄγιον ὁ καισαρείας ἀνεχώρησεν δ' ὄπερ
 ναξίας, ἴσως ἐπαναστραφῶμαι ἔχω. εἰ δ' ἄλ-
 λως: καὶ σὺ ἡμέτερος βέλομαι χρεῖα φάσιν
 ἐξελθεῖν: καὶ τῶ γενεάται, ὅπερ αὐ τὸ θεῖον ἡμῶν
 ὀδηγήσειν. Πλλῶ πρὸς τῶ τοῖς ἀχαρῶ τῆ
 ὀκκλησία, καὶ ὑμῶν, τοῖς ποθεινοῖς φίλοις: ἔτι
 διὰ τ' τῆς σιωπῆς κόπον, ποιαῦτα μοι γέρα
 ὀρηγῆσῃ. Περλ δ' εἰ τ' ῥαπῶν πατωμα-
 τω, αὐτῶς ἐγὼ γε τῶν ὄχεσιν ὀφείλω πλη

ga S. i. am. Sanctissimo Doctori, patri tuo, ve-
 uerenter salutem dico. Nihil aliud in presen-
 tia: tantum Deus te conseruet.

Sacerdotum postremus infelix Logizus,
 Sacerdos & œconomus inf. Cō, tuæ
 S. obseruantissimus.

S. IN DOMINO.

Omnino non oportebat, me dilectis fratribus
 ærummas amici dicere: ne & ipsorum animis
 dolorem afferrem. Attamen, quia gaudendum
 est cum amicis, prosperè degentibus: sicut &
 unà dolendum, si tristentur: instum esse iudi-
 caui, ut nos etiam, qui sæpe mihi uerbis appa-
 ruistis amici, tecum nunc in aduersis meis
 doceatis: in quibus nos quoq, meorū istic ami-
 corum non postremi, manendum annuistis, &
 contabescendum. Quæ sunt ea, & qualis? Si
 quid uos latet: ego uobis in memoriã redigã.
 Exiliū in salebrosa & aspera insula: periculo
 expositum esse corporis & anima marinorū
 prædonum: quorū metu, nunquã Naxiã exire
 possumus, quæ Deo promisi, persoluam: quæ
 meum animum in singulas horas tabificans:
 de quibus & rationem reddere debebo Deo.
 Ipsi enim uigilant pro animis uestris, ut ratio-
 nem reddaturi: ait Christi os, Paulus ille di-
 uinus. Accedit huc, quod ne quotidianus qui-
 dem uictus superet nobis: sicuti D. Ignatius,
 collega Exarchatus mei, uobis accuratè nar-
 rabit: qualia & quantia hic inuenimus sub-
 sidia necessarij alimonij. unde mihi continen-
 ter nascitur dolor, molestiaq, conficior: quod
 non ab his locis recesserim, cum pecunia, quã
 pro me habueram: sed his malè consumptis,
 remanserim in summa egestate: qua nunc
 premor, venerabilis magne Sœuophylax, &
 magne chartophylax: olim boni amici, & la-
 borum meorum socij. Qua liberet me (obse-
 cro) breui diuinum numen, accedente auxilio
 precibusq, uestris.

In presentia, Rhodum uersus proficiscimur:
 executuri etiam illic, nostrum & Ecclesie, ci-
 tra personarum respectū, cum ueritate & ti-
 more Dei, mandatū. Illinc, si S. Antistitem
 Cesarea è Naxia discessisse cognouerō, for-
 tasse rediturus sum. Sin aliter ceciderit: no-
 stros etiam literis monebo, ut exeant: coq, quò
 Deus nos deduxerit, ueniãt. interim gratias
 ago, tum ipsi Ecclesie, tum uobis amicis meis,
 quos unice desidero: quòd per studij labores,
 talibus me honoribus affecistis. Ad sua re-
 gumenta quòd spectat: meum est, promissum
 facc-

II.
 E Paronaxias

Occupatio
 cur scribari

Conquestio
 de suis mise-
 rijs, pericu-
 lis, et fame,
 in Exarchatu

Teste Igna-
 tio.

Liberari cu-
 pit.

Rhodum
 petit.

De carpetib;
 posthac, ubi
 facultas erit
 gratificatu-
 rus.

ρώσαι: ἐχὶ καλὰ τ' ἐπιπόνησιν καὶ ἄλλοις, ἐπεὶ μήτε
 τεχνίτης ὄρισκέ) ἐνταῦθα: καθὰ καὶ ὁ κύριος
 ἰγνάτιος εἶδεν ἀκριβῶς. μετ' αὐτῶ γὰρ τὴν
 ἐρώσαν τῆσιν ἐπισησάμεθα. ἀλλ' ἐδ' αὐτὸς
 πάλιν ὄρισκομαι ὁποῖος ἐν χερμασί. δ' α-
 νειακῶς γὰρ (ὡς μάρτυς ἐστὶ μοι Θεός) καὶ ἁ-
 παύσομαι ἡλθεμ, καὶ ἐνταῦθα πορεύσομαι τὴν
 ἀναγκαίαν ζωὴν. ἡνίκα δ' ὄρισσω κατὰ τὴν
 ἐχὶ πλεῖστον: καὶ κίνα, καὶ ἔπερα, τοῖς φίλοις
 χαρίσομαι: ἡ δὲ χρεώσης, τὸ χρεῖσθαι μὲν τὸ
 καὶ παραίσομαι. διότι σήμερον ἡδὴ ἡμέρας ἐ-
 μι ἐνταῦθα εἰκοσιεὶς καὶ μὴ δεκάτη ἐτυχε
 μοι Φολία μία, ἐξ ὧν ἡμέτερον τὴν μεγάλων ἐκεί-
 νων ἐπιπόνησιν: ἡ πρὸς αὐτῶν δ' αὖ (κατὰ
 τὴν αὐτὴν βάρβαρον Φωνίαν) πρὸς μεγάλας ἔ-
 μονασηεῖς. ἐν αὐτῶ δ' ἐν ὄρισσιν ἔπερα ἐκεί, ἡ μὴ
 ἐλίγως τυχεῖς: εἰκοσιεὶς τυχουκομάτου, εἰ καὶ π-
 ποῖος. Σίτη δ' ἐστὶ κριθῆς ἐδ' ἐκόκκου ἕνα, πρὸς
 τρεῖς φλυαῖς μύριον καὶ πέντε τριῶν τριῶν
 καὶ τῆσιν διεφθαρμέναις τῆ πολυετία. Ἐγ-
 γράφω ἐξ ἀκριβῶσ ἀνίης, ὄρισσον μὲν ἄρ-
 κείσθαι ἐξ τυχου ἀδράς, ἡ ὄρισσιν τὸ πλεῖστον
 καὶ τῆσιν, χυδαίους ὄρισσιν, καὶ ζυγαλάτας: τὴν
 κερτὴν ἐδ' ὄρισσιν τὸσόν, ὅσον ἡμέτερον τὴν πεπα-
 μένον ἄριστον καλῶς. τῶν δ' ἡμεῖς, καὶ τὴν τοιαῦ-
 τα, ἐκφρονάμεν ποῖον, ἀδ' ἐλφῆ. ἀλλ' ἵνα μὴ
 δόξω παραφρωῖν εἶναι, τῆ σιγῆ φέρω: καὶ ὑ-
 μῶν τοῖς φίλοις, τὴν ἡμέτερον προσωνομάσθαι δι-
 κημάσια: καὶ ὡς καὶ ὁμῖν δόξοι καλόν, τῆσιν δ' ἡ
 καὶ ποιήσεται: ἴσσοις ἐν κυρίῳ.

ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἀληθεῖσι φίλοις
 Φαῦλον ἐν λόγοις, καὶ τὴν ἐπιπόνησιν προσωνο-
 γελόμενον: καὶ ταῦτον ἡλθε μοι ἡ ἀμ-
 μα ἀπὸ μηκῶν: δηλοποῦν μοι τὴν ἔκανον-
 κῆ πᾶσαν ἐπιδόμ, ἡ τις ἐστὶν ὁ ἔπερα πῆσιν
 ἀληθῆς ἔλλω τῆ ὑμῶν καλὰ χρεῖσθαι ἀγάπη:
 ἵνα καὶ τοῖς ὄρισσιν ἐδ' ἡσ, ποῖος πλεῖστον τῶν
 ἡμετέρων λόγων βεβαίωσιν. Στέλλω σί μοι ἐ-
 κείσθαι τῆ ἡμετέρων καλοχῆρσιν* σολδῶν ε'.
 ἄπιναι εἰπὶ, πολιτικῶν ποῖος ε'. καὶ κριθῆς* πῆ-
 νακα δύο: ἄπιναι φέρων) εἰς σύγκρισιν ἔ-
 νος τεπέριτθ ἔαυτίθι τῆ πῆσιν* καὶ ἔδ' ἐχ
 ἔπερον: ὡς αὐτὴ καθαρεύς. Διὰ τῆ ἰδίῃ αὐτῆ
 ἡ ἀμμάτος ἰδ' εἰν ἔχθαι. ὅπερ, ὄρισσιν ὑμῶν εἰς
 Θεοῦ, δ' εἰσθαι ἔπερα δ' εἰσθαι τῶν ἡμῶν, τὸ παρ
 ἐκείτων δότος ἐλλόμενον ποῖος ἐμαυτῶν ἡ ἀμ-
 μάτου.

facere: non tamē hoc tēpore, cū nec talium
 artifex hīc reperiat̄ur: sicut Ignatio quoque
 per bene notū est. Ipsum enim ad harum in-
 dagationem adhibui. Accedit, quod nec ali-
 qua mihi nunc facultas nam morum est. A-
 liunde enim mutuatus (ut mihi testis est De-
 us) istinc veni: & hīc conquirō, ut possim,
 necessaria alimenta: Vbi verō, non dico divi-
 tiis, sed aliquid duntaxat, nactus fuero: tum
 & illa, et alia, amicis gratificabor: aut ut De-
 bitor, debitū cum usu a dependam. Nam ho-
 die 28. iam dicam hīc ago: nec uspiam mihi
 vel teruntius accessit, ex illis magnis scilicet,
 de quibus apud vos dictum fuit, redditibus:
 seu ex intratis (ut ipso rō b. r. b. a. u. o. c. e. u. l. d. r.)
 amplis Monasterij. In quo quidem nihil in-
 uenimus nos, nisi paucos caseos: frustra for-
 tasse viginti, aut paulo p'us. Tritici autē, aut
 hordei, ne granū quid. m. u. u. m., ad nutriti-
 um unius saltem formice. Præterea, quatuor
 parictes, eosq̄ vetustate corruptos. Itaq̄ de-
 scriptione exacta facta i- uenimus uix: quā-
 tum fortē sex hominibus, aut ad summū
 octo, sufficiat: ijsq̄, vulgarib. & aratoribus:
 tam utilitatib. hordeo, quā nos pane bene
 pisto. Hac, et id genus alia, valde mētē me-
 am perturbant, mi frater. Sed ne demēs esse
 videar, silentio te go: vobisq̄ amicis meis, no-
 stras iustas rationes expendēdas relinquo.
 Quod igitur vobis rectum factū videbitur:
 id quoq̄ facite. Valete in Dōmino.

Verūm, ne vcris amicis videar falsa usus
 oratione, & nō credibilia nūtiasse: eo tē hoc
 tempore, descriptio mihi ē Mycono all. t. t. est:
 cōtinens canonem t. t. ius redditus, quānam sit:
 quānam etiā cert. e. fidei fac. e. d. e. t. a. u. s. a. m. i. t. t. o. a. d.
 vestrā in Christo dilectionem: ut ante oculos
 rem expositam habeatis: maioris eorum,
 quæ diximus, cōfirmationis gratia. Mittuntur
 illinc mihi per Calogeriū nostrum quinq̄, soli-
 di: qui sunt Cōmunia Tornesta sex. Item hor-
 dei modij duo: qui cōparari possunt cum uno
 quadrante, istic in urbe, cæli. Præterea nihil:
 sicut ipsi vos manifeste ex eius scripto vide-
 bitis. Quod, obtestor per Deum, etiam S. Do-
 mino nostro monstretis: nempe, quā illi ad
 me miserunt, consignatiunculam.

Hic nihil ali-
 monij (in qd)
 inuenimus.
 Egenus Ex-
 archatus, cin-
 armo 'auf-
 reis auff den
 zehenden.

Apparebit id
 ex consignati-
 one Myco-
 nenū.

* ἀβολοποι-
 οί.
 * μέτρον κει-
 οῦς.
 * κειλόν, μέ-
 τρομ τ' πό-
 λεως.

Id est, ἡ πα-
 ροναξίης
 Θεωνᾶς.

Paronaxie Theonas.

Δ' † ΤΩ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΚΑΙ
ἐνδοξότατῳ ἐν ἀρχασιμ, αὐθεντίῳ κυρίῳ
Μηχαήλῳ τῷ Κατακυσζῶ
δοθείῃ.

NOBILISSIMO ET CLARISSIMO
Principi ac Domino, Dn. Michaelo
Cantacuzeno.

III L
Tornobo.

Interior inscriptio.

† τῷ ἐνδοξότατῳ καὶ εὐγενεστάτῳ ἐν ἀρχασι
αὐθεντίῳ κυρίῳ μηχαήλῳ τῷ κατακυσζῶ,
δὲ πρῶτην.

Intus.

Illustrissimo nobilissimoq; Principi ac
DN. D. Michaelo Cantacu-
zeno, S.

maxima est,
charitas tua.

Charitatē & amicitia D. tue, nō solum ne-
mo hominum (id quod bene scio) cui paulum
modo intelligentia insit: sed ne ullus quidem
qui stupiditate ingenij ad bestiarum etiā na-
turam accesserit, obliuiscetur. Quonā id mo-
do, aut qua de causa, sic habere sese aior: Nolo
in presenti dicere: ne, dum pari ego me ami-
citia erga te, et charitate, affectū dicā: in cri-
men adulationis aperte incurrere videar.
Quocirca ceteris omisissis: sanitatem corporis,
vitam, senectā longeuam, animā salutem, o-
ptimam deniq; animi corporisq; cōstitutionē,
et ad quæuis bona habitū: tibi ac toti domui
tua precor: ut interim diuitias, & tranquillē
tatem suauitatemq; vite non dicā: quæ præ-
sens seculū, & rerū successus, dare solet. Sed
de his dicere desisto. Nunc etiā nostra cogno-
sce. Sunt ea (tum mea, tum aliorū) in prospero
adhuc statu. Quæ verò istuc fiunt, quæ
ad modum sese habeant, ignoro. De quibus,
si citra molestiam possis, nec dedigneris, rogo
me certiozem facias: & eo ipso, quā expectāda
res charitas sit, demōstres. Maximè autem
inter alia de superiore etiā Patriarcha cog-
noscere cupio: qd de eo factū sit, & ubi nūc
uersetur. Nā reliquæ tamē radixq; amicitie,
quæ etiam nūc ei adhæreo, faciunt, ut de ipso
quæram. Fortassis & cōmunis mensa. Quod
enim tūc feci, eo cōsilio feci: ut malū abolerē,
non ut amico quicquam incōmodarem: Sed
& de nobis, si quid boni, ut cōtra, cognitū ha-
bes, significa. Dominus Iesus; S. Trinitatis u-
nus, qui Deus et homo simul est, det Domin.
tue mercedem: hic quidē centuplū: in cælis
autem, millicuplum. Vale.

Deus ergo
propter illā
benignē tibi
faciat.

Rescribe mi
hi, ubi prior
Patriarcha
obbetret.

occupatio.

Valedictio.

Salutatio.

Tornobi Arsenius, Domin. tuæ totus.

Handwritten signature in Greek script.

καὶ οὗς κατέπαλαι:

legitur † ὁ τὸν ὄβρα δὲ σένη.

ε ῥ τ ω

φιλιμ.

† τῷ ἀγαπῶν καὶ φιλίῳ τῷ αὐθεντίῳ σὲ,
δοθῆναι, ὅτι ἔχ' ὄντιν ἔχωμ μόνου ἀνθρ: ἀλλὰ καὶ
πᾶς, ὅστις τῆ τ' θηρῶν ἐξομοιωτα φύσει, Ἰππ-
λίσμου γνήσησεται. Πῶς δ' ἐκεί τῆ τ' ὀπῶ; ἢ
Διὰ τί, τῶν ἔτῳς ἔχειν φημί; ὅτι αὐ ἐπιμι-
νῶν: ἵνα μὴ, Φιλίῳ & ἀγαπῶν τῶν ἰσίου καὶ αὐ-
τὸς ἔχειν ὑπαχθῆμενος, κέλαξ πατῶς φα-
κῆσοικαι. Τῶτοι τ' ἄλλ' ἀφείς: ὑγείαν, ζωλή,
μακροημερίαν, ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ τῶν
ἐπ' ἀγαθῶν ἔργῳ, πανοικί σοι ἐπ' ἀχθῆμαι: ἵνα
μὴ ἐπιπαύσομαι, καὶ ἡμερῶν: τὰ δ' παρόντος
καρῶν, καὶ τύχης, γνήσησεται. ἀλλὰ ταῦτ' εἰς μ.
ἴδι δ' ἐκεί τῶν ἡμέτερα. ὅτι ἔως ἔτι νῦν, λίαν ἔ-
χ' ἀκαλοῖς τὰ ὠδ' εἰ: τὰ αὐτόθι μὴ Ἰππὶς ἀμενος.
ἄπινα, εἰπερ μὴ εἴη σοι Διὰ Βάρθ' ἢ πινὰ ἀπ'
ἀξίωσιν, ῥεάψης μοι: καὶ ἐπ' ἔτῳ, τὸ δ' ἀγα-
πῆς ἐφετῶν Ἰππὶς εἴξης: μάλιστ' ἢ, πῶς ἔπρῶ-
την πατριάρχου (πῶθῳ γὰρ μαθεῖν καὶ πῶς αὐ-
τῶ) πῶς ἐγεγόνει, καὶ πῶς ἐστὶ νῦν περὶ ἄγων:
τὰ λείψανα ῥοῦ, καὶ ἡ ῥίζα, τ' κεκρατημένης
ἐπ' ὡς αὐτῶν Φιλίῳ, πῶς π' με ἐρωτᾷν πῶς
αὐτῶ. ἴσως, ἢ οἱ ἄλλες καὶ ἄρτοι. λογισμὸς μοι
ῥοῦ τῆτ' ἐπ' αὐτῶ, τὸ κακὸν ἀφωσίσαι: καὶ ἢ, φι-
λορ τῆ βλάψαι. ἀλλὰ καὶ πῶς: ἡμῶν, εἰπερ
οἶδας τί καλὸν, ἢ καὶ τῆναντίον, δηλώσης. καὶ
ὁ δ' ἡριάδ' ἢ εἰς, θεανθρώπ' ἢ ἰησῦς, δ' οἴη τῆ
αὐθεντία σὲ τ' μιὰ ὄν: ὠδ' εἰ μεν, ἐκαλοντα πλά-
σιον: ἐν ἔρανοῖς δ' ἐ, χιλιοπλάσιον. ἔρρωσο.
† τῶν εὐγενεστάτων ἐν ἀρχασιμ αὐθεντίῳ, κυ-
ρίῳ Κωνσταντίνου τῶν παλααιολόγου: καὶ δι'
αὐτῶ, καὶ τῶν αὐθεντίῳ τῶν ἐμπέθερον τ' ἀγ-
χινοίας σὲ, ἀπαζόμεαι πνδύμαϊκῶς.

Theodos.
dicit συμ-
εσθέρου, et
ευγγονῆ.

Nobilissimo inter principes Domino, Domino Constantino Palaeologo: ac per eum Domi-
no consocero solertia tua, complexum & osculum spiritale impertior.

Ε. ΤΩ ΛΟΓΙΩΤΑΤΩ, ΚΑΙ ΩΣ Α-
δελφῶ φιλήατω, κυρίω θεωσίω, τῷ
Ζυγομαλαῖ.

† Γράφω πρὸς τὴν σὴν ἐλλογιμοτάτην,
σπυδαίω ἀριστε, καὶ φίλιατε, ὡς ἀδελφε,
ἰσάμεν (καὶ χερσὶν ἀνίπτοις, ὅτι με ὁ χροαμ
μαίηφόρ (βιάζε). τὸ δ' αἴτιον, διὰ τὸ ἐλ-
θεῖν αὐθωρὸν τ' ἄλλοι λαμπρινὸν ἀπὸ ζα-
κυῦθα: φέρουσα πρὸς ἡμᾶς, ἀγαθῆς ἀγγελίας
γράμματι. Τοὶ δ' ἐγράμματι λέγει: ὅτι τὰ
γεγραμμένα τότε ὑπὲρ ἐμῶ πρὸς τὴν Βαλῶ
τ' ἑκα ἐνετῶν, συνεργίας καὶ θελήσει τ' ἡμετέ-
ρα δεσποτῆ καὶ αὐθεντῆ, ἔδικτυμεν καὶ ἀκρο
δέχιερέως: πῶν ἢ καὶ ἰπτιμελεία τ' σφωτέτε
σε πατρὸς καὶ ἐμῶ, ἐτι καὶ τ' αὐθεντίας σε: ὁ-
μοίως καὶ τὰ τ' καθαρῶταίη βασιλῆα, ἀπῆλθον
σὺ θεῶ ἐν ἐνετίαις: καὶ μετ' ὀλίγον ἐλπίζομεν
ἐγχειροδῆσεσθαι τὰ τ' Βαλῆ καὶ νῦν λείπε-
ται ἐτέρη τις βοήθεια, καὶ γράμματι δεσποτικῶ
πρὸς τ' καθαρῶταίη αὐθεντῆ ζακυῦθα, καὶ
σὺ συμβάλεσθαι μοίως ἐ πρὸς τ' θεοφιλέσα
τομ ἐπίσκοπον: ἐμ οἷς ἡ ἀνάκρισις μέλλει τεθῆ-
ναι: ἀπερ δὴ γραφέντα ὑπὸ τ' σῆς λογιότη-
τ', εὐ οἶδ' ὅτι ἰούσει τὰ μέγιστα. ἔκ ὀκη-
τίου λοιπὸν ὑπὲρ τ' φίλων καὶ ἰνὰ γὰ, τὰ ἐν τῆ
ταῖς, ἀπῆλα. ἔρρωσθαι, μεμνημέν: ὅτι, πρὸτε-
ρου δύο μοι γραφισῶν πρὸς σε ἐξοδικώτα-
τα, αὐτῆ μοι τρίτη σωτόμως γράφε). Διλο-
τρεπῶς προκλήω τ' σὸν καὶ ἐμὸν πατέρα
καὶ διδάσκαλον: ἐ τ' ἡμέτερον κύρ γεώργιον,
τ' αἰτωλὸν, σὺ σφῆ καὶ ἐλλογιμῆς: Προση-
ρίωσθαι μοι καὶ οἱ τιμιώτατοι καὶ σπυδαίωτατοι
κληρικοὶ: ἐξ ὁχως ὁ ἡμέτερος πρῶτον ὀλέμος,
καὶ ὁ νοιάρη κύριος γεώργιος. ὁ ἀγιώ-
τατος πατριάρχης ἀλεξάνδρείης, τῶν φι-
λημένων ἀριθμῆται τῷ καθαρῶταίη προβε-
δῶρω ζακυῦθα, μισέρ λεωνάρδῳ ἐμῶ: πρὸς
ὃν γράφουσι ἡ ἀγιότητός τε ὑπὲρ ἡμῶν, σὺ
καὶ μικρὸν ὠφελήσεις, ἐμ τῷ παρόντι ἀγῶνι.
ἀσπάζον ὑμᾶς οἱ κοινοὶ φίλοι ἀπαντες. ἀπὸ
πατρῶν τ' ἀχαΐας, ἰωνναρεῖα τρίτη.

ὁ καλῶ παντῶν, ἰωάννης ὁ βοναφῆς.

5. † ΤΩ ΣΟΦΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΡΗ-
τορικώτατω κυρίω θεοδόσιω, καὶ πρωτονότα-
τῳ τ' μεγάλης ἐκκλησίας, τῷ Ζυγομαλαῖ,
ὀτυχῶς καὶ ὑγιῶς δόθῃ.

† Τιμιώτατε, ὀγενέσατε, σφώτατε, καὶ ῥῆσο
εἰκώτατε, αὐθεντῆ, κύριε θεοδόσιε: ἡμέτερε κα
τὰ πάντα γλυκύτατε ἀδελφῆ, καὶ ὑπὲρ ψυ-
χῶ

DOCTISSIMO VIRO, FRATRIS
loco colendo, D. Theodosio
Zygomalæ.

V.
Patriæ
Achaie.

Scribo ad prastantiam tuam, vir doctissime, fratris instar mihi charissime, stando, nec non manibus illotis. Adeo me Tabellarius urget. Causa hæc est: quoniam hac eadem hora, serenus Lamprinus à Zacyntho, cum literis ad me bona nuntiãtibus venit. In his enim scriptum est: illa, quæ pro me ad cõsiliũ Decem virum Venetorum tunc: voluntate quidem & auxilio S. Domini nostri, summi & Oecumениci Pontificis: labore autem & diligentia sapientis tui meo, patris, & tua præterea Domini scripta fuere: nec non etiam serenissimi Baiuli literas: Deo bene iuvante, Venetias abijisse: quæ paulo post in manus ipsius Consilij venient, speramus. Reliquum nunc est alterũ quoddam auxiliũ: literarum videlicet S. scdis, ad serenissimum Zacynthi Deum, & cõsiliarios eius: eodemq; modo ad reuerẽdũ ibi Episcopum: ad quos, futurum est, ut cognitio causa referatur: quas literas, ingenio & fide præstantia tuæ ita perscriptũ iri, ut maximũ pondus habitura sint, certò scio. Noli igitur in amicorum negotijs cunctari, aut laborem fugere. Nosti enim, his omnia inter se cõmunia. Vale, & breuitati præsentĩ ignosce. Cogita enim, in duabus, quas antea tibi misi, Epistolis omnia fusissimè fuisse scripta. Demissè reuerenterq; saluere iubeo tuum patrem (quem, etiam meum patrem & præceptorem agnosco) ac nostrorum D. Georgium Aetoliũ: viros eruditione sapientiaq; claros. Salutem etiam verbis meis dici velim venerãdis & religiosi clericis: præsertim nostro Protanotario, nec non Notario Georgio. Sanctissimus Alexandriæ Patriarcha, inter amicos numeratur serenissimo Prouisori Zacynthi, D. Leonhardo Emmo: ad quem si sanctitas illius meã causa scriberet: non parum mihi ad instãs certamen cõmodaret. Salutem vobis communes amici impertiantur omnes. Patris Achaie, Ianuar. 3.

Bonum nu-
tiũ è Zacyn-
tho accipi.

Vestram mei
cõmendatio-
nem, Vene-
tis Decemui-
ris tradi,

Adhuc unã
peto, ad Za-
cythios
summos.

Salutationes

Patriarcha
Alexãdinus

T. ex asse, Ioannes Bonapheus.

SAPIENTI ET ELOQUENTI D.
Theodosio Zygomalæ, magnæ Ecclesiæ
Protonotario, S. & felicitatem.

VI.
Ioanninis.

Honorate, nobilis, sapiens, eloquẽs, D. Theodosi: noster per omnia dulcissime frater, & plusquã anima dilecte, salute digna, cõueniente

Salutio
ὀδυμῶστ

h. Ioan. 4.

χλω φίλμενε: τ' ἄξιον κ' περὶ πηλὴν ὑπερή-
 διον χαίρετισμόν, ἢ σὴ αἰδ' εσιμότητι, νεηώς
 ἀπονέμομεν: κ', ὡς ἐν αἰδ' ἴσῃ, γνήσιως κα-
 πασαζόμεθα τὸ σὺ τιμιου παρ' ὧπων. ἡμεῖς
 μὲν σὺκ ἀποναρκώμεν: ἀλλὰ τόγῃ ἡμεῖς ἡμῖν,
 ὁσέκῃς αἰ εὐρωμεν γραμμάτια γωγὰς ἀφικα
 μένῃς τ' ὡδ' ε' παρὸς ὑμᾶς, δίκνεκῶς γράφον-
 τες ἔ' παυόμεθα, εἰς τὸ χαίρετῶν ἔ' προσομι-
 λῆν σε, τριπύθητε, κ' σὺκ ἐστὶ κηρὸς, ἢ τόπος, ὁ
 ἀφιστῶν με δ' ὠάμενός τῆς σῆς τερπνῆς θεω-
 ρίας, κ' γλυκείας προσόψεως: κ' διαπαύσῃς ὁ
 καλὸς ἡμῖν κύριος θεοδόσιος ἐμφιλοχῶρεῖς
 τῶ σῶματι: κ' λόγῃς τρυφλῶ ἔχομεν τὸ σὺ τι-
 μιου ὄνομα: τὸ αὐτὸ ἴσως, κ' λῶ ὑπ' ἀνοίας ἴ-
 σως δοκοῦντες ποιῆν, προσπῆλῶς ἐν θάρρει κί-
 νῆμεθα γράφην σοι, ἰδιωτεῦσθῆς ἐν παυδ' εἰα,
 σοι τῶ λόγιω τῶ τῶ ἔ' σφωλάτῳ ἀνδρὶ: καλὸς τὸ
 φάμενον, ἢ τελεία ἀγάπη τ' φόβου ἀποθεῖται
 ἐν παντὶ πράγματι: εἰς τιμιου γράμμα νότα-
 ρικ, κ' ἔ' σῶματι, ἔ' ἡμετέρῃς ἔξ' ἀδ' ἐλφῶ,
 ἔ' ἔξ' ἀμέθῃ: Διαλαμβαθεῶν, ὅπως δια πα
 ρακλήσεως αὐτοῦ τῆ ἔ' τ' λοιπῶν ἡμετέρων φί-
 λων, ἔξ' ὁχῶς τ' σῆς ἐλλογμότητος παρὸς τ' πε-
 ναγιώτατον ἡμῶν δ' εσπότην κ' ἀυθέντην, λῶπι
 βολήσατε αὐτὸν ἔνεκεν σὺ ἡμετέρας δ' τελεί-
 ας, ἔ' χειροτονίῃ με ἰαγανίς δεχθεῖσα. ὁ χα-
 ριστὸν τῶν κ' ὑπερδ' χαριστῶ τῶν ὑμετέρων
 παρὸς ἡμᾶς, σὺ ἀναξίως ἀγάπῃ τῶν κ' παρ-
 σάθειαν. εἰ αὐτὸς ἔ' γνήσιος αἰσῆς, ἀντα-
 μείψαι τῆς χάριτος: ἀλλ' ὁ πλῆστοι πάροχος
 θεός, τὰς ἀνταμοιβὰς παράσῃ τῶν κ' ὑμῖν,
 τ' ἀδ' ὁλῶ ἀγάπης κ' ἀδ' ἐλφότητ' ἔ' σὺκ.
 Πλῶ κ' ὁ δ' εσπότης ἡμῶν ὁ οἰκωμένιθός, ἔσῃ
 πολυζῶνι, φίλῃας ὑμᾶς κ' ἐμέ. ὑπερῶ-
 το, ἵνα μοι παρῆξῃ τὸ ζητῶμενον: κ' προσκα-
 λῶν με, ὁ ἔξ' ἀδ' ἐλφός μου, πλείστα: ἵνα ἐν σωθῶ
 μῶ φθάσω ἀπαραιτήτως, ἐς κονσταντινέπο-
 λιμ. διὸ, εἰς τῆτο γνωσκέτω ἢ ἀυθεντία σῆ: ὁ-
 πως ἐκ πλῶν ἰνῶν ἀνομαλιῶν, κ' κ' κ' κ' κ' κ'
 ἀκαλίας αἰσῆς, ἐμποδ' ἰθῶ ἄχρη ἔ' νῦν: κ' δια
 τῆς κ' ὡς γράφει μοι ὁ φίλῃας μοι νοῖάρι-
 ος, σὺκ ἔφθασα παραγενέσθαι. Πλῶ, θεῶ σὸν
 θῆνι κ' ἰθῶνι (εἰ ἐν τοῖς ζῶσιμ' ἐναπο-
 λειφθῶ) ἐλθεῖν μέλλω, φίλῶν ὑμᾶς ἔξ' ὁλης
 με τ' ψυχῆς: κ' συμπεραταί τὸ ἐλλείπον μεθ'
 ὑμῶν τ' ζῶης με λείψανον. κ' ἄλλως ἔ' γνή-
 σιται, ἔ' δ' εσπότης χριστ' ἔξ' ἰθῶνι με. ἔρρωμέ-
 νως κ' δ' ἀμμόνως διαβίωσῃς, ἀδ' ἐλφῶ παυ-
 φίλῃας, τῆ ἔ' θεῶ χάριτι διαφυλατῶμενος:
 τῶ

niente, ac suavissima, reuerendam D. tuam,
 animo nostro impertimus: & tanquam sensu
 te attingamus, tuam venerabilem faciem sin-
 cere deosculamur. Sanè nos nullo stupore digi-
 tos nostros languere patimur: sed, quantum ad
 nos attingit quotiescunq. nanciscimur ex no-
 stratibus, qui literas istuc portare solent: non
 cessamus à scribendo continenter: salutantes
 te, & colloquentes tecum amice desideratissi-
 me. Nec est tempus, aut locus: qui me à contē-
 platione tui iucunda, & dulci aspectu, auoca-
 re possit: semperq. bonus & pulcher Theodosi-
 us noster, in ore nostro versatur. ac sermonū
 nostrorum delicia, in tuo honorabili nomine
 sita sunt. Idem cum nunc etiam faciamus: for-
 tasse stultiā impulsī facere videmur: ac teme-
 rariā quadam confidentia moti, ad te scribē-
 re: ad te, inquam, sapientiā & eloquentia
 excellentem virum: cum quo comparati nos,
 indocti & idiota merito iudicemur. vi, cum
 nihilominus te laceessere scribēdo audeamus,
 verum reperiatu illud, quā dicitur: Perfe-
 cta charitas timorē repellit in omni re.
 De his, hæcenus. Gratas literas à Notario,
 D. Stamatii, patrueli nostro, accepimus: quæ
 argumētū est, quō hortati, tū ipsius, tū re-
 liquorū amicorū nostrorū, in primis excellentia
 tua: intercessio apud sanctiss. nostrū herū ac
 Dominū, à uobis, pro mea tenui personā, su-
 scepta & facta sit: quō me Ischanij Pontificem
 designet. Quod cū ita amāter, tantaq. animi
 erga me propensione, quamuis ea simus indi-
 gni, feceritis: gratias uobis tantas ago, ut ma-
 iores non possim. Etiam si ipse, persolucnda
 gratia nō ero: at munificētissimus Deus, ube-
 re mensura uobis gratiam referat, pro tam
 candida charitate, fraternoq. amore. Sed &
 æcumenicus noster, ut ad multos annos uitā
 producat: uosq. & me, commendatos sibi ha-
 beat: faxit Dominus. Pollicitus, se mihi, quod
 peto, effectuū, accersit me magnopere, Patru-
 elis meus: ut sine recusatione quāprimū Con-
 stantinopolin aduolē. De hoc scito D. tua mi-
 hi tot impedimenta & moras, tot identidem
 perturbationes iniectas esse: ut in hunc usq.
 diē retētus fuerim: nec celeriter, sicut amicis-
 simus mihi Notarius scripsit. adesse potuerim
 Veruntamen, Deo uolente & iuuante (modò
 uita suppediet) uenturus sum, qui uos ex
 animo toto diligo: & reliquum uitæ meæ, cū

Singulariter et amo, semperq; tibi scribo.

Stamatius mihi de uo-stra mei apud Patriarcham comēdatione scripsit.

Ago uobis maximas gratias.

Nondū potui istuc uenire.

Sed ueniam, certò, Deo dante,

prius nō potuerim, uobiscū exacturus. Certū est, nec aliter fiet: modò D. Christi me hoc di-
 gnetur. Valetudine bona feliciter uitā exige, frater dilectiss. diuinā te gratia usq. protegite.
 Reueren-

τῶ πμιωτάτῳ καὶ αἰδ' εσιμολιάτῳ ἐν ἱεροδιόχο
 νοις, κυρῶ Γάβριελ, καὶ ἡμετέρῳ ἐν χριστῷ ἀ-
 δελφῶ ἠρωπημένῳ: καὶ πάντας αὐτῶ φίλους,
 αὐτῶ γινώσκοι τὰς με ἐ γινώσκομένους, ἀσπα-
 σίας χειρῶν, καὶ ποιῶ μετένοιαμ. † Δεκε-
 βερίῳ θ'. ἀπο' ἰωαννίνων: 1575.
 οὗς ἀραπῆδος ἐν χριστῷ ἀδελφὸς μάξιμος:
 τάχα καὶ πρῶτοσύγγελ. πατριάρχης.

ζ. Τῷ ΑΓΙῷ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛῶ ΧΑΡΤῶ

Φύλακι, ἰγνάπος ἱερομοναχὸς ἐν κυ-
 ρίῳ χείρην.

† Δοπολαβῶν ὅτι τ' ἡραμμάτων, ὡς θεῖα καὶ
 ἱερά μοι κεφαλῆ, πῶς δοκῆς ἠδ' ἰατρῶν ἔμει-
 νῆ βαίον, νῆ τὰ παλιέφορον ὄμμα: ἀλλὰ καὶ
 σφόδρα, τ' ἄλλω μοι θυμὸς ἐσάτων ἀπα-
 τωμ ἐπέκεινα, καὶ μάλα εἰκότως: εἶγε καὶ τ' Φί-
 λω ἀπ' ἡλίων ἔξοχόν σε τυγαχάνοντα, ὅθεν καὶ
 τὰ ὑμέτερα ἡραμμάτα ἐν κέλποις φέρων, εἰ
 καὶ παύσια, ἀλλ' ὁμῶς τῆς ἄλλοις δ' ἐκινυμι:
 καὶ, ὡς δ' ἰατρῶν, ὑπεραίρομαι: τῆ σὴ φι-
 λία ὑπεραυχῶν, ἢ ὁ γύγης τῆ σροφῆ τ' σφεν-
 δόνης. Διεξερχόμεν ὅτι καὶ τὰ παλιέ τ' ἐμὲ σε
 ὄνοιας καὶ κηδεμονίας: ἐμαυτὸν ἐμακάρισσα
 τ' ἐπαρτίας χείρην, καὶ, οἷον ἀνθ' οἷον ἠγάπη τ'
 ἀνδρα σωίτησι, ἐθαύμασα, π' ὀλλάκις, τ' δο-
 λὸν καὶ ἀναδ' ἄρου, ἀνδρῆιον: ἔτ' ἀλ' ἡ, ὄμοι ἡ:
 καὶ τ' ἀμυσσῶν, εὐμυσσῶν, ὡς δ' ἔτιως, τ' μηδ' ἀμῆ
 μηδ' ἀμῶς ὄντα με, καὶ ἔκ' ἀξίον ἡμῆς, αὐτῆ τ'
 ἄλλω παρκελίασα: καὶ ψυχῶν παρποιήσι, ἰα-
 ναπίτησι, τῶ μηδ' ὀποσ' ἐμ' ἰκανῶς ὄντι, π' ἐλ' τ'
 ἰδίῳ τῶς φρονίζεμ' ἀμ' ἀκρημάτω. ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν, ἔτ' ἡμετέρως εἰσὶ δ' ἰωάμεως: ἀλ-
 λά σῆς καλοκαγαθίας, καὶ ἐπαρτίας ἀδ' ὄλα,
 κυήματα, ὅθεν καὶ τὰς ὀχραεσίως πολλὰς σοι
 ὁμολογῶν, ἔπ' ἰωάμαι: καὶ ταῦτα, γνῶς ἐμαυτ'
 ἀνάξιον ἐργάτω καὶ τ' ἰδίῳ μισθῷ, κατὰ τὸ
 ἰω. 10. Διαγγέλιον. ὅθεν τὸ ἐφ' ἡσυχάζεμ, ἀρκετόν
 μοι π' ἐκρίνα, κατὰ τὸ δύνατ', ὡς τ' ἰδίῳ γνῶ-
 μῆς ἐρ' ἰσμοιρῶν ἀκρηθῶς καὶ π' ὄλα τ' ἀοιδίμῃ
 πατρὸς ἡμῶν βασιλείῃ: ἐν λαῶ ἀπ' ἡθῆ καὶ ἀντι-
 λέγοντι, ὁ δ' ἰωάμεν σῶζειν, τῶ ἰδίῳ σω-
 σάτω ψυχῶν: ἔρρωσθ. α φ ν σ. μαρτίῃς
 β. ἀπὸ χίς. †

Luc. 10.

acquiescere officio cōmisso: & tantum contendere, quantum possum: ut, quod conscientia me e-
 satis siticum e celeberrimo quoq, vatre Basilio didicerim in populo inohediēte, & responsato
 re, qui potest, suam conseruet animam. Vale. E Chio, VI. Nonas Mart. CIO IO LVI.

Reuerendissimo, inter Hierodiaconos ho-
 noratissimo, fratri nostro in Christo dilecto, D.
 Gabrielo: omnib. item amicis, qui me norūt,
 mihiq, noti sunt, officiosè et reuerenter salutē
 dico. Ioanninis IX. Decēb. CIO IO LXXV.

Tuus dilectus in Christo frater Maximus,
 Protosyngelus Patriarchicus indignus.

SANCTO MAGNO CHARTO. VII.
 phylaci, Ignatius Hieromonachus,
 in Christo S. Chio.

Si quando literas tuas accipio, o mihidini
 num ac sacrum caput: quanta me letitia per-
 fundi existimas? Haud profecto mediocritate
 me ille, qui cuncta intuetur, oculus diligit: sed
 multis partibus maiore: quam ob ullam aliā
 iucundissimā rem. Et quidē meritisimō. Ami-
 corum enim meorum uniuersorum, tu excel-
 lentissimus es. Vnde fit, ut tuas literas, etsi ra-
 ras accipio, in sinu gestare soleam, & amicis
 ostentare. Isdem quoq, veluti felicitate par-
 ta, supra modum effero: magisq, amicitia tua
 glorior: quam Gyges ille, conuersione pala-
 nuli ad palmam. cumq, recenseo, quanta tua
 sit erga me beneuolentia, quanta me cura ha-
 beas: me beatum equidem propter tantū ami-
 cum iudico. Sæpenumerō etiam cum admira-
 tione tecum cogito: quanta sit vis charitatis:
 qualem pro quali reputet hominē. Sæpe certē
 timidum et ignauium, pro forti: deformē, pro
 formoso: anserem in canēdo, pro olere. Quod
 certē in meo nunc exēplo patet. Me enim, qui
 nullo numero eram, nec honore dignus ullo,
 illa arripuit, alijs antelatum: & alienarū ani-
 marum curam mihi commisit: qui neustiquā
 eam facultatem habeo: ut meorum ipsius de-
 licitorū curam geram. Hæc sanē non meis vi-
 ribus ullis, aut dignitati, tributa sunt: sed a
 germana bonitate tua, & minimē fucata fal-
 laceq, voluntate profecta, Ideoq, sinem gra-
 tias tibi iterum iterumq, agendi non faciam:
 & id tantō magis, quanto me indigniorem
 mercede mea (ut voce Euangelij utar) Opc-
 rarium agnosco. Vnde mihi sufficere iudico,

Literis tuis
 maximè læ-
 tor.

Licet amici-
 tia tua indi-
 gnus.

Sed charitas
 tua facit, ut
 animarū cu-
 ra præficiar.

Faciam, quā-
 tum poterō.

MARTI

Lingua Græca, ut intelligimus, hodie triplex est.

- 1. Vulgaris, quam iugis Græcorum utitur, corrupta: quæ corruptio, uetus est. Ut apud Suidam, ἀπὸ τῆς τοῦ σαβλίου (subula) μὲθ' ἡρώδου τὰ βυρσάκια. Constantinus qui anno 750 imperavit, Copronimus, dictus fuit καβαλίνος: quia καβαλίνος, ἢ ἐκ πείρας νόστος. Cōstantinus, uetrior Imp. anno 672. à ciuibus πωγωνάτος (barbatus) uocatus.
- 2. Antiqua & pura: qualis, apud Thucydidem, Xenophontem, Platonem, Aristotelem: quam Græcorum docti hodie didicerunt.
- 3. Ecclesiastica, quæ puris admixta barbara habet, qua Sacerdotes, aut Docti, in scribendo utuntur.

Linguae Græcæ genera.

Ita Nicolaus Cali Peloponnesus Coronæus literarum licet rudis, mihi 1557. dicebat de lingua 1. grossa, 2. Græcolatina 3. subtili: per primam, uulgare: per alteram, antiquam: per tertiam, Ecclesiasticam, significans: qualis scilicet in concionibus Rarturi est, aut in Bibliorum κῆρυξ, aut in Damasceni Monachi θεσπευῶς.

IN EPISTOLAM II.

Autographo huius Epistole, D. Theodosius extrâ adscripsit, ἡ νῆσος κῶς, ἐν τῷ πλησίον τῶν ἀντικατὰ τὴν Ἰπποκράτους, ἢ τὴν τὰ ἐν ἡμέρᾳ ἴτι μέρους, ὡς ἰδεύσασθαι. Insula cōs, inquit, propè Rhodum τστ: patria Hippocratis, cuius ædificia adhuc extant, sicut ego uidi. L'isle de co (inquit Belonius) est le pays, d'ot estoit Hippocrate les. Turcs la nomment Stancou. Ins. cōs est terra, unde erat Hippocrates. Turcæ eam nominant Stancu. Addit montes in ea esse altiores, quàm ullius aliis insulæ: nec multò humiliores, quàm montes Cræte. Oppidi Cō ciues omnes, esse Turcas: & in tota insula, tantum duos pagos, à Græcis inhabitatos, Oppido & castello Cō, etiam nomen esse Stancu. Hoc in alto loco situm, cum multis rotundis turribus: quàm Mitylenæi & Tenedij castellorum, maioribus: illud, in depresso loco, ad littus sub castello. Insulam, fertilem esse aut mantibus abundantem: longiorem, quàm latiore. Coi prohibebant olim (inquit Iliad. 15. Eustathius) hospites accessu insulæ sue, metu insidiarum: ἴνα μὴ φθονηθεῖν, ὡς ἐν νοικμεσίαι.

Inf. Cōs

IN TERTIAM.

Est Epistola Theonæ, Metropolitæ Paronaxiæ. Postea, Thessalonice factus fuit Metropolitæ sicut Theodosius Autographo huius Epistole inscripsit, ὁ ἄρχιεπίσκοπος θεσσαλονίκης ἰγὼβίση. Tunc ipse subscripsit 1564. depositioni Patriarchæ Iosaphi: sicut & Paronaxiæ Metropolitæ Benjaminus. Scribit ad magnum Sceuophylacem: & ad magnam Chartophylacem, qui erat Alexāder à Terā: ut in Patriarchicā nostrā historia reperitur. Magni Sceuolacis est, uasa Ecclesiæ conseruare: Chartophylacis, tabulas, & scripta custodire, & causas expedire.

Theonæ.

Τὸν ἡμέροισιον τρεφλὸν Calogeros (ex quibus, etiam Patriarchæ, Metropolitæ, & Episcopi) ait Gerlachius, haud unquam uesci carnibus: sed plerunq; piscibus: nec tamen, nisi ratione ieiunij permittente. Tota enim Quadragesima ante natiuitatem Christi, & Quadragesima post, cum Septimana sancta, nec non ab ascensione Domini diu, & à Calendis Aug. usq; ad assumptionem S. Mariæ, itē diebus Mercurij & Veneris, à piscibus quoq; ouis, & lacticiuijs, non solum Clericos, sed etiam Laicos, abstinere. Uesci autē interea marinis conchis, ostreis, sardellis (minutis pisciculis, sale & roremarino condi solitis) hordeo, oryza, acetarijs, oliuis, raphanis, & alijs huiusmodi fructibus. Ipsos ieiunia hæc rigidissimè, sinè ulla dispensatione, etiam in periculo mortis, obseruare: nec unquam sanguineis piscibus uesci, durante ieiunio. Conseruit cum his Belonius libro 1. capite 49. in suæ peregrinationis obseruationibus; Calogeri; Monachi sunt, cucullati, cælibis uitæ: qui sanctitate & doctrina alios præcedere existimantur. καλόγηροι, καλεῖ (ut arbitror) γόβωντες, aut καλοὶ καὶ λόβοι.

Victus & ieiunia Græcorum.

καλόγηροι

Φόλις μίση Justinus Thrax, anno circiter 321. imperare cœpit. Eius imperij septimo anno (ut est apud G. Cedrenum) fuit quedam Cilicissa scœmina, cuiusuis perfecti uiri staturam cubito superans, ualde lata. γῆς ὄβασον τὰς πόλεις, ἐλάμβανε κατὰ ὄργανον φόλλω μίσην. Circum urbes iens, ex monstracione sui, tanquam modo acquirendis, follem (alij φόλιον, pholem) accipiebat, id est, obolum. φόλλος κρῖσινωρ (inquit Suidas; φόλλωρ, ἢ ὄβολος. πλάκωσινωρ, τὸς φόλλος.

φόλις, seu φόλλος.

Τορνέια) Gallia. Vng. tournois; unciā Fortè hic est Mangur; moneta cuprea Turcica. Κοιλὸν; genus mensuræ, Constantinopoli usitatum.

E. J. Δ. της Κ. τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Επιλιμωυ γουισετ) Addo εν hoc modo: εν επιλιμωυ γουισετ.

Περί τῶν πρώτων πατριάρχων) Ioasapho. Hic enim Tornobi quoq; Metropolita, Arsenius, inter eos, qui 1564. deletioni illius subscripserunt, in patriarchica historia inuenitur.

Κωνσταντινου τῶν παλαιων.) Postea dissidium, inter hunc Constantinū & Michaelū ortū fuit: & Constantinus, metu Michaeli ad Tartarū confugit. Tandē Michaelus, propter turbatū Vualachiā, et Moldaviā, ut fertur, & fortē etiā Constantini operā, 3. Mart. 78. in patria sua Anchiolo, iussu Imp. Muratæ strangulatus est, sicut alibi diximus. Subijciam cuiusdam Græci de ipso narrationem: quam Italicè inceptam, sed non perfectam, mihi D. Gerlachius dederat. Vtinam perfectisset.

Constantinus
Palæol. &
Mich. Can-
tacuzenus.

Occasio in-
teritus Can-
tacuzeni.

A saper (inquit) particulamente: per qual cause, & como, è sta impicato per commada méro del Soltano Murat, Michael cātacuzino, Nobile di primarij & grandi di Cōstantinopoli: suspeso à di 3. Marzo 1578. in Achilò, dauanti la porta di casa sua.

Vualachia
Domina, fi-
lias 2. despō-
satura.

Duo nobi-
les Constan-
tinopoli,
Proci: frater
Michaeli,
Cantacuze-
ni, & nepos
Ioasaphi Pa-
triarchæ,
His illæ vir-
gines collo-
catur.

Mater Cāta-
cuzeno vxo-
rem suā, pro-
pter eius in-
iurias, eripit

Ideo Michæ-
lus Ioasaphū
Patriarcha-
tu indi-
gnissimè
deijcit.

Sono hora anni 14. proximo passati: che signorizando in Vlachia una madonna, Mirçena vedoa. Questa madōna di Vlachia, hauendo due belle fiole zouene: & desiderado maritarle qui in Constantinopoli: scrisse alhora amicabilmete, & in secreto, al questo Reuerēdis. Ioasaph, fo patriarcha di qui: ch'il fosse contēto à trouarli duo zeneti, del piu nobil sangue, che fosse, & di piu ricchi & potenti di qui. Alhora quello Reuerēdis. Patriarcha, in gratification di tal signora, hà trouato il fratello di questo Cnatacuzino impicato, per vno, nouizo. Et per segundo nouizo ha fatto cercare vno suo nepote, per nome Stamatio, zouene molto bello, & prospero. Et cusi di qui il Patriarcha, cum il suo nepote preditto & con altri 40. homini à cauallo, sui Clerici similiter & il nouizo Cantacuzino, cum altri 40. andasseno in Vlachia, à tuor lenouice, cum la San. matre Eccellētissima. Ma perche il detto nouizo Cantacuzino, era homo da cerca. 50. anni, & la puta era di anni, 15. in circa: & lui brutto, ma la zouene era formosa: però, per tal causa in principio recusorno, cusi la puta, como sua madre Mirçona: ne voleuano per zenero, lo ditto Cātacuzino. Ma pur, tanto tātō ha ditto & fatto, esso Reuerēdis. alhora Patriarcha: che fo fatto il matrimonio. Intrauenne, che di Mirçena: per transdurla à casa soa in Achellò: per la via montato in colera, ha in zuriato, & ha dispiciato, cusi la nouiza & sposa soa, como la Morçona: minazandole superbamente di vendicarsi, per non hauere lo honorato, como lui pensaua. Ditte le inzurie atroce per la via: la puta sdegnata, pur assa scrisse tal inzurie, & il successo. à sua madre: scōzusingola: che da parte di Dio, mandasse exercito à robar la fia: & farla venire à casa soa in Vlachia cum la matre. Altra mēte se amazaria. Hor la madre Mirçona, hauēdo exaudito la fia: mādato exercito, he beno per forza la puta in drio, Successe poi, che, ritornato esse nouizo Cantacuzino qui in Constantinopoli tutto vergognato: perch ritornò senza la sua signora sposa, Che per forza gel'hanno tolta, & robata di nocte: & ancor ritornò cum le mani piene di mosche Imperho che ge tolseno non solamente la sua bellissima mogie: ma ancora ge tolseno. Io. carri, pieni dele dotē di ditte Signorota, Per tal adonque sdegnò, fatto consoglio con il fratello suo, videlicet questo, che è sta impicato: & con lo resto dela cusada, & altri nobili, sui amici di qui: hauendo gran amicitia, & grāde possanza, il cātacuzino, con Alipassa, alhora primo Visiri: à torto, & cōtra ognirason diuina & humana: il Passa con il Cātacuzino, hāno cassato & cazzato dala sua sedia il Reuerēdis. Patriarcha, & tutti i soi. Deinde ge tolseno la sua facolta. Et di pio l'hanno sbandito di qui con vergognia: tal, che l'hanno fatto morir. Non bastò questo: ma ancor esso Cantacuzino, pōco tēpo dappò ha fatta venir, qui in Cōstantinopoli il fiolo di essa Mirçona: che era zouene molto prestante, di anni 25. Voiuoda in Vlachia.

Conuertam breuiter. De Causis, cur Mich. Cantacuzenus, Græcorum nobilissimus: iussu Muratæ fuerit Anchioli ante portam domus suæ suspensus.

Ante proximos 14. annos, Vualachiæ Domina erat uidua quedam, nomine Mirçena hæc duas. habens filias iuuenulas speciosas, cupiebat eas Constantinopoli, maritare. Ideo clam per literas ab Ioasapho Patriarcha, petijt: ut sibi de duobus, nobilitate, diuitijs, potentia, præstantissimis generis dispiceret. Reperit Ioasaphus fratrem Michaeli Cantacuzeni, posteriū suspensi: deinde, quendam suum nepotem, Stamatiū,

Stamatium, egregium forma iuuenem. Tunc ambo proci, cum quadragenorum equitum comitatu quorum illis qui Stamatium sequebantur, cum patriarcha proficiscentes, clerici erant in Vualachiam contenderunt: impetrã, daram ab excellentissima illa Domina filiarum causa. Sed quia Cantacuzenus, iam fortè quinquagenarius erat, & deformis: puella autem, quindecim circiter annorum, & formosa: recusarunt eum tam mater, quàm puellaz nec citius matrimonium inter eos secutum est, quàm Patriarcha vix persuasit. Cantacuzenus, cum noua sua nupta discedens, Anchialum eam ad se ducendi causa, in itinere contumeliosè insectatus est, tum ipsam uxorem tam socrum: quòd non pro dignitate se ab eis honoratum putaret & minas superbe adiecit. Puella, re ad matrem per scripta, auxilium, & se ad ipsam reduci, petijt. Alioqui se manus sibi allaturam. Ita, exercitu ueniente, filia per uim noctu crepta, & retro ad matrem reducta, fuit. Cantacuzenus autem, non tantum uxore, sed etiam decem curribus cum dote, spoliatus, Constantinopolin cum ignominia redijt. Tunc consilium cum fratre, & reliqua sua familia, alijsq; nobilibus, hic de ulciscendo inijt. Ibi Michaelus, subnixus amicitia Mahassæ, primè Vifitij: & summã iniuria in reuerendissimum Patriarcham & suos inuectus, ipsum sede sua exturbauit, facultatibus exiit, in exilium ignominosè eiecit, ad mortem deniq; adegit. Nec hoc fecisse, satis habuit: sed paulò etiã post effecit ut huc ueniret filius Domina Mircenæ: iuuenis 25. annorum præstantissimus, Dominus Vualachiæ.

I N Q V I N T A M.

Videtur tunc alius fuisse Protonotarius, non Theodos. Zygomalas. ἀπὸ Ζακύνθου) Ioannes Helfrichus, in sua Germanica Hierosolymam peregrinatione scribit: Zacynthi ambitum non esse magnum: habere in medio prope Mare, ubi portus, quòd naues appellatur, altum montem. Ei monti impositum esse paruum oppidum: muro aduersus subitas incursiones cinctum, ibi paruum quoq; palatium esse, in quo Gubernatorè habitare. Infra dictum montem, prope Mare, alterum, aliquantò maius, oppidum esse, carere quidem muro, sed populo abundare. In hac insula nasci paruas uvas passas: quæ, uicium incolis præbentes, in Italian, Galliam, Angliam, & inde in Germaniam deportentur. Nam extra id est præter, multas ad Mare domos esse Horreis similes, lapide & argilla edificatas, huiusmodi uuarum plenas: quibus domibus postea, incluse, nauibus imponantur. Crescere tales racemos more altorum: nec è nostris racemis differre: nisi quòd ualde longi sint, & paruulas habeant uvas. Ex quibusdã etiam uinũ conficit. Incolas, esse natione, lingua, habitu, & ceremonijs, Græcos: sicut & Cypri, aliarum insularum, Græci. Dici, ambitum eius esse XX. Italicorum miliarium. Venetum ibi Gubernatorem, cũ ualido præsidio residere. Distare CIII. Italicis miliaribus à Veneta urbe. Cephalemiam, esse maiore insulã, amcenã, fructuosã, bonorum frequentia cultam, Venetis & ipsam ditionis. Hanc ipse 9. Jul. ad sinistram uidit, postridie uerò Zacynthum appellus est, anno 1565. in Chorographicis harum insularum tabellis, quæ Venetijs excusæ sunt: extant hæc uerba. Ζαθε insula posta vel mare mediterraneo, longi dala Morca mill. 25. locho deili Illustrissimi Venetiani: abundante di bonissimi vini, pece, uene di metalli: ma sotoposta à terremoti: & tiene di circuito da mill. 60. con beatissimo aere. Zacynthus, inf. Maris mediterranei, abesi à Peloponneso 25. miliar. & est illustrissimorum Venetorum. Abundat optimo uino, pice: uenis metallicis: sed terræ motibus obnoxia est. Circuitus eius, miliaria LX. habetur. Aer ibi, saluberrimus, cephalonia, inf. Posta sopra il mare Adriatico, delli illustrissimi Venetiani: piena di arbori, & principaliũ di pini & fichi, insula fertilissima: quæ tiene di circuito millia 10. logezza, da mill. 40. Cephalemia, inf. maris Adriatici, pertinens ad Venetos. Abundat arboribus, præsertim pinibus & ficis, rerum fertilissima. Ambitus eius est miliarium CXXX, longitudo, mil. circiter XXXX.

Zacynthi inf.

Weinberglun.

Cephaleniã inf.

I N S E X T A M.

Κυρίω γαρματίω) Fratrem Theodosius habet, Stamatium Notarium, Κυρίω γαρματίω) Hodie Venetijs degit Gabriel, Philadelphiæ Archiepiscopus. ἀπὸ Ἰωαννίνων) Ioannina, olim Casticepe, Actolie ciuitas. Eius mentionem facit Laonicus lib. 2. ubi Triballorum siue Scruitorum, Dominus, Stephanus, eum subegit, circa tẽpora Sulauanũ: tertij Turc. Regis, qui fuit 13501 Christi. Postea Carolus Tochius, illorum Incorũ princeps, illum pacis redimendæ causa, lib. 5. Laonici, Amuratae 2. tradere coactus est, post Thessalonicam 1438. Venetis creptam.

Ioannina C.

πρωτοσύγγαλλος) Syngeilus, Ecclesiastica dignitas. Tales ad Patriarchatũ prouehedãtur. Leo Iſaurus, seu Cono (qui ab anno 718. Christi usq; ab 742. imperauit Germano Patriarcha, quòd τὴν αὐτὴν εἰκονομαχίαν ἀσέτηρι nollet, dignitate spoliato: Anastasius quendam, ὁ πρῶτος ἦν τῆς πᾶσι εὐσεβείας καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν οἰκονομῶν (Germani uirtutum) sibi adiungens: ei τότε ἰδὼν τὸν τῆς εὐσεβείας τιμὴν, ὅτι ἦν ἡ καὶ τῶν πᾶσι εὐσεβείων, κατέχευε, ὅτι βίωσεν τὸν ἀσέτηρα (i. in Legenda) γαρματίω, πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως, quæ extat in pulcherrimo manuscr. Græco codice τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Δουκάτου ἐν τῆς Τυβιγγενσι, foliorum membranceorum Regalis magnitud. 147. quorũ unũquodq; 4. colũnarum, quarũ unaquæq; 54. uersũ: pluribus in locis errãta inserta: tanquam in Templo usus eius ad cercos fuerit. in extremo eius: ἡ βίβλος αὐτῆς, ἡ μὲν τῆς προοίμιας: ἡ δὲ κεφάλαια

σύγγαλλος aut σύγγαλλος.

276 In Epist. Eccles. Mart. Crus. annot.

*αὐτὸν ἐπιπέσει ἡ γύγις αὐτὸν αἰτίαι. ἀρχαῖα κτλ. τῆ μὲν κλησίαν, πότερον † Sunt loca urbis Constantinopoliticos, μι-
 ταζαφάμελον ἢ ἀπὸ τῆς μαστιχῆς, ἕως τῆς ἀπειρίας αὐτοῦ. Optarem reliqua quoque τὴν μὲν εἶναι extare. in 3 etiam
 Zonar. Tomo, ubi describitur uita Leonis Philosophi qui ab 836. usque ad 904. imperauit) dicitur: περιχαρῆς ὄντων
 ἢ περιεφάνης, ὁ σύγγελλος οὐθύνος, αὐτὸν ἰσθός. Designatus est patriarcha Syngelus Euchymius, uir sacer. A-
 pernius uero in Constantini Monomachi, ἀ 1043. usque ad 1056. imperio. ἐκπέκομψον ὁ σελτὰρ πρὸς βί-
 σιλας, ὁμ ἐπέλερ ἐκείνοι σέριφλου. ἔτ' ὁ δὲ ἐπὶ παρ' αὐτοῖς, ὅπως ἡμῖν ὁ λεγόμενος σύγγελλος, ὡς γὰρ ὁ σύγγελλος, ἢ
 πατριάρχης θεανόσιος, εἰς τὸ εἰσὶν τόπον ἀντιπαθίστατος; ἔτι καὶ ὁ σέριφλος, ἢ χαλιφὰ φθέρουτος, τὸν τελευτήσαντα
 ἀιλέχιτο. Misit Sultan legatum ad Imperatorem, quem illi uocabant Seriphem. Hoc idem ipsis est, quod no-
 bis Syncellus. Ut enim hic, in demortui Patriarchæ: ita ille, in Chaliphæ, locum succedebat. Michael item σύγ-
 γελλος ἢ πρεσβύτερος, qui uixit tempore Leonis Armenij, imperij 814. orsi: cui successit Michael Balbus 821)
 ἰσθόσολύμων, ἢ in comium Dionysij Areopagitæ descripsit, quod extat.*

Seriphes.

Mich. Synge-
lus.

IN SEPTIMAM.

*Hæc, scripta est ad M. Chartophylacem Alexadrum: de quo Dersschuanius secundum Zonaræ Tomum, ante 27. circiter annos Constantinopoli emerat. ὁ γύγις Fabula hæc β'. πολιτ. πλάτωνος extat. φκοί, ἢ γύγις
 εἶναι ποιμένα, ἢ ἰσθόσιος παρὰ τὴν τότε λυσίας ἀρχόντι. ὁ μὲν δὲ πολλὰ γονομενὰ, ἢ σεσμεῖς: ῥα γυλιώα τι εἶ γυῖς; ἢ
 γονομενὰ χάσιμα κατὰ τὸ τόπον, ἢ οὐκ ἐν ἰσθόσι, ἢ καὶ θεομασάστα, καὶ ἀβελύου καὶ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 θεομασά, καὶ ἰσθόσι χαλιφῶν καὶ ἰσθόσι, θεομασά, καὶ ἰσθόσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 ἢ κατ' ἀνθρώπων, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 συλλογῶν ἢ γονομενὰ τοῖς ποιμασίμ εἰσθόσι: ἢ ἐξ ἀγγέλλοισιν καὶ ἐμὲ καὶ τῶ βασιλεῖ, τὰ περὶ τὰ ποιμασία ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐκείνου, ἔχοντα τὸ ἀνθρώπων καὶ ἰσθόσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 εἰς τὸ εἶσω εἶσαι χεῖρος. τὴν ἢ γονομενὰ: ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ γονομενὰ τοῖς παρὰ τὴν μὲν εἶσαι, ὡς περὶ ἰσθόσι,
 καὶ τὸ θεομασά, καὶ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 νείδω, καὶ τὸ εἶσω εἶσαι, ἀποπειρῶσθαι τῶ ἀνθρώπων, εἰ τὰ αὐτῶν ἔχει τὸν διουάνην. ἢ αὐτῶν ἔτω συμβαίνειν σφ-
 ρῶσι μὴ εἶσω τὸν σφουδόνην, ἀλλὰ γυγιώσθαι ἔξω ἢ, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι, ἢ ἰσθόσι, ἀλλὰ τε δὴ, ἀ μυθολογῶσι,
 γονομενὰ ἢ περὶ τὸ βασιλεία. ἔλθοντα ἢ τὸν γονομενὰ αὐτῶ μοιχόσασθαι: μετ' ἐκείνης ἐπιβέβησθαι τῶ βασιλεῖ, ἀπο-
 κτεῖναι, καὶ τὸν ἀρχὴν κατὰ τὴν, Cicero de officijs 3. sic conuertit. Satis nobis persuasum esse debet: si omnes
 Deos hominesque celare possimus: nihil iniuste, nihil libidinosè, nihil incontinenter, esse faciendum. Hinc ille
 Gyges inducitur à Platone: qui, cum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatus descendit:
 anemque equum (ut serunt fabulæ) animaduertit: cuius in lateribus fores essent. Quibus apertis: hominis mortui
 uidit corpus, magnitudine inusitata: anulumque aureum in digito. Quem ut detraxit, ipsumque induit (erat autem
 Regius Pastor) tum in concilium Pastorum se recepit. Ibi cum palam eius annuli ad palmam conuerterat: à nul-
 lo uidebatur, ipse autem omnia uidebat. Idem rursus uidebatur: cum in locum anulum inuerterat. Itaque hac op-
 portunitate annuli usus, Regina stuprum, intulit: eaque adiutrice, Regem Dominum interemit: sustulitque, quos
 obslare arbitrabatur. Nec in his quisquam eum facinoribus uidere potuit. Sic repetè annuli beneficio, Rex exor-
 tus est Lydiæ. Hunc igitur ipsum anulum si habeat sapiens: nihilo plus sibi licere putet peccare, quam si non
 haberet. Plato natus ab urbe Roma cõdita CCCIII. ante Christum CCCXIII. mortuus autem, annos
 LXXXI. natus, ortus die 7. Nouemb. (quo ortus fuerat discumbens in conuiuio, dapibus remotis. Ergo an-
 te Christum CCCXLII. Apud Herodotum lib. 1. Caudaule Domino interfecto, Gyges ΙCXCVI. ante Chri-
 sti, Lydorū Rex factus est. in Zenobij Prouerbiorū epitome, est ἀϊδὸς κινῶ (orci galea nabelkapp) ἢ ὁ ἔχων,
 ἢς μὴ ἄβελον ἐβλεπεν: καὶ ἀλλοῦ ἢ ἔχ' ἐπὶ αὐτῶ. Hanc qui habebat cernebat, quos uolebat: ipse autem
 ab alijs non uidebatur. τὸν ἀλλοῦ) Que figura nominatur παρὰ τὴν ἀλλοῦ,
 ἢ ἰσθόσι.*

Talem etiã
bonus vir ha-
beret: non
vellet tamen
ideo iniuste
agere.

Platonis ex-
tas.

Orci galea.

T V R-